

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/61/2019
Identifikačné číslo spisu: 2118011111
Dátum vydania rozhodnutia: 18.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2118011111.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M., na neverejnom zasadnutí konanom 18. decembra 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného R. Q., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 4 písm. c) Trestného zákona, o dovolaní obvineného R.Q. podanom proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 13. novembra 2018, sp. zn. 6To/99/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného R. R. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava (ďalej aj len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 26. júla 2017, sp. zn. 9Tk/1/2018 rozhodol tak, že uznal obvineného R.Q., nar. XX. C. XXXX v R., naposledy trvale bytom R.. XXX, t. č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Leopoldove (ďalej aj len „obvinený“) vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 4 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

- bez povolenia príslušných orgánov v presne nezistený deň v priebehu mesiacov marec až apríl 2017 v R. v záhrade patriacej rodinnému domu č. XXX, v ktorom býva, zasadil rastliny rodu Cannabis (konope) a tieto následne až do dňa 28. septembra 2017 na tomto mieste pestoval a sušil v kotercoch, pričom

- dopestoval 10 ks čerstvých zelených rastlín rodu Cannabis - konopa s výškou cca 260 cm, s celkovou hmotnosťou po vysušení 37.748,10 g, z toho upotrebitelný materiál predstavoval hmotnosť 18.934,50 g, s koncentráciou tetrahydrokanabinolu (THC) 7,1 % hmotnostných, obsahujúce 1.344,40 g THC, čo zodpovedá minimálne 44 812 bežným jednotlivým dávkam drogy,

- dopestoval 2 ks čerstvých zelených rastlín rodu Cannabis - konopa s výškou cca od 55 do 80 cm, s

celkovou hmotnosťou po vysušení 71,8 g, z toho upotrebitelný materiál predstavoval hmotnosť 53,7 g, s koncentráciou tetrahydrokanabinolu (THC) 8,6 % hmotnostných, obsahujúce 4.618,00 mg THC, čo zodpovedá minimálne 154 bežným jednotlivým dávkam drogy,

- dopestoval a dal sušiť 15 ks čerstvých zelených rastlín rodu Cannabis - konopa s výškou cca od 50 do 90 cm, s celkovou hmotnosťou po vysušení 605,6 g, z toho upotrebitelný materiál predstavoval hmotnosť 450,00 g, s koncentráciou tetrahydrokanabinolu (THC) 10,6 % hmotnostných, obsahujúce 47,7 g THC, čo zodpovedá minimálne 1590 bežným jednotlivým dávkam drogy,

- dopestoval a dal sušiť 9 ks čerstvých zelených rastlín rodu Cannabis - konopa s výškou cca od 50 do 90 cm, s celkovou hmotnosťou po vysušení 701,0 g, z toho upotrebitelný materiál predstavoval hmotnosť 527,50 g, s koncentráciou tetrahydrokanabinolu (THC) 12,5 % hmotnostných, obsahujúce 65,9 g THC, čo zodpovedá minimálne 2 198 bežným jednotlivým dávkam drogy,

- z dozretých rastlín rodu Cannabis (konope) zozbieral šišky, tieto usušil a prechovával v dvoch krabiciach položených v koterci v záhrade patriacej rodinnému domu č. XXX v R., a to

- sušené rastliny rodu Cannabis - konopa s celkovou hmotnosťou 100,8 g, s koncentráciou tetrahydrokanabinolu (THC) 11,4 % hmotnostných, obsahujúce 11,5 g THC, čo zodpovedá minimálne 383 bežným jednotlivým dávkam drogy,

- sušené rastliny rodu Cannabis - konopa s celkovou hmotnosťou 52,6 g, s koncentráciou tetrahydrokanabinolu (THC) 5,8 % hmotnostných, obsahujúce 3051 mg THC, čo zodpovedá minimálne 105 bežným jednotlivým dávkam drogy,

a v presne nezistený deň v lete roku 2017 v mieste svojho trvalého bydliska v R.. XXX doteraz neznámej osobe predal asi 20 g vysušených šišiek rastliny rodu Cannabis -konopa,

teda celkovo si zadovážil a prechovával rastliny rodu Cannabis (konopa) o upotrebitelnej hmotnosti 20.119,10 g v hodnote najmenej 201.191,00 Euro, pričom rastliny rodu Cannabis (konopa) sú zaradené v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok.

Za to obvinenému súd prvého stupňa uložil podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona súd prvého stupňa zároveň obvinenému uložil trest prepadnutia majetku, pričom podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona určil, že vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky; podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona uložil obvinenému po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povinnosť oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť jedenkrát v kalendárnom mesiaci u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v obvode miesta svojho bydliska a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu.

Krajský súd v Trnave (ďalej aj len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodujúc na podklade odvolania obvineného rozhodol uznesením z 13. novembra 2018, sp. zn. 6To/99/2018 tak, že odvolanie obvineného postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Proti vyššie označenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený dovolanie, a to prostredníctvom

obhajcu JUDr. Juraja Gavalca, advokáta so sídlom v Trnave, Teodora Tekela 23, s poukazom na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a napokon písm. h) Trestného poriadku.

Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že podstatnú časť argumentácie obvinený odvodzuje prioritne s poukazom na údajné naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko v predmetnej trestnej veci došlo k začatiu trestného stíhania výkonom domovej prehliadky, v rámci ktorej boli nezákonným spôsobom získané dôkazy. Nezúčastnená osoba E. T., ktorý bol pri domovej prehliadke, nespĺňa kritéria objektívnosti a predpokladu nezúčastnenosti, pretože je príbuzným obvineného, patrí do jeho vzdialenej rodiny a zároveň sa priamo podieľal na činnosti polície pri zabezpečovaní dôkazu tým, že zaopatril náradie na jeho zabezpečenie (pákové nožnice, automobil) a ako vodič dokonca odvážal dôkazný materiál, čo je tak závažnou procesnou chybou, ktorá v konečnom dôsledku neumožňuje považovať domovú prehliadku za vykonanú zákonným spôsobom. Nie je možné súhlasiť s názorom tak súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu, ktoré v podstate uviedli, že k takejto súčinnosti obvineného došlo až po vykonaní domovej prehliadky, nakoľko označenými nožnicami sa strihali rastliny už počas výkonu samotnej domovej prehliadky. Navyiac je podľa názoru obvineného možné skonštatovať, že nezúčastnená osoba odišla z miesta výkonu domovej prehliadky ešte počas jej výkonu. V tejto súvislosti obvinený poukázal na početnú rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom konštoval vznik pochybností o tom, že v dôsledku zlých rodinných vzťahov medzi nezúčastnenou osobou a obvineným mohla nezúčastnená osoba doviesť pri prevoze zaistenej marihuany na políciu aj „niečo navyše“. Odňatím možnosti vypočítať nezúčastnenú osobu k priebehu domovej prehliadky došlo rovnako k zásahu do práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom. K dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) Trestného poriadku obvinený v podstatnej miere analyzuje judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k neprimeranosti uloženého trestu. V tejto súvislosti obvinený zdôrazňuje, že vo veci skôr konajúce a rozhodujúce súdy postupovali nesprávne, ak pri ukladaní trestu v uvedenej výmere vyložili § 39 ods. 3 písm. b) Trestného zákona tak, že sú dotknutým ustanovením viazané a nemôžu rozhodnúť aj inak. Obvinený je osobou, ktorá trpí ťažkými bolesťami, v dôsledku ktorých je odkázaný na invalidný vozík, pričom postupne ochrnieva, odumiera mu miecha. Tento zdravotný stav sa mu zhoršuje bez vyhliadok na zlepšenie. Tým, že sa tak súd prvého stupňa, ako ani odvolací súd nezaoberali obhajobou obvineného ohľadom možného zníženia výmery trestu odňatia slobody, aj bez ohľadu na jeho dolnú hranicu uvedenú v § 39 ods. 3 písm. b) Trestného zákona, porušili jeho právo na obhajobu zásadným spôsobom.

S poukazom na uplatnené dôvody dovolania, v zmysle ich vyššie uvedeného odôvodnenia, obvinený súhrnne navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade ním podaného dovolania rozhodol tak, že:

- podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vysloví porušenie zákona v ustanoveniach Trestného poriadku upravujúce dovolacie dôvody aplikované obvineným (pozn.: nešpecifikujúce konkrétne súdne rozhodnutie, ktorého sa namietaná vada konania týka),

- podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zruší rozsudok Krajského súdu v Trnave z 13. novembra 2018, sp. zn. 6To/66/2018 ako aj rozsudok Okresného súdu Trnava z 26. júla 2018, sp. zn. 9Tk/1/2018, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a napokon,

- postupom podľa § 388 ods. 2 Trestného poriadku prikáže Okresnému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „prokurátorka“), ktorá sa v podanom vyjadrení vo všeobecnosti nestotožnila s dovolaním obvineného. Priebeh trestného konania označila v celosti za zákonný a odmietla existenciu obvineným uplatňovaných dôvodov dovolania v spojení s argumentáciou obvineného. Ku konkrétnym dovolacím námietkam

obvineného obsiahnutých v podanom dovolaní uviedla, že tieto obvinený obsiahol už v konaní predchádzajúcom podaniu dovolania, pričom vo veci skôr konajúce a rozhodujúce súdy nižšej inštancie sa s nimi riadne vysporiadali. Podrobnejšie, nezúčastnená osoba E. T. je síce druhostupňovým bratrancom obvineného, avšak ide o vzdialený príbuzenský vzťah bez akýchkoľvek vzájomných priateľských alebo nepriateľských väzieb. Z tohto pohľadu teda spĺňa požiadavku nestranného pozorovateľa pri výkone domovej prehliadky, pričom E. T. podrobne popísal tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa samotný priebeh domovej prehliadky. Námietka obvineného ohľadom možného pridania „niečoho navyše“ k zaistenému množstvu omamnej látky je teda absolútne neopodstatnená, pričom množstvo zaistenej marihuany navyše ani nikto počas trestného konania nespochybnil. Pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, súd prvého stupňa riadiac sa trestnou sadzbou uvedenou v § 172 ods. 4 Trestného zákona (vo výmere dvadsať do dvadsaťpäť rokov, resp. doživotie) výmeru trestu uloženého obvinenému postupom podľa § 39 ods. 3 písm. b) Trestného zákona už znížil, a to výrazným spôsobom. V danom prípade s poukazom na množstvo zaistenej marihuany (po vysušení viac ako 20 /dvadsať/ kilogramov) je aj za súčasného nepriaznivého zdravotného stavu obvineného uložený trest primeraný, pričom uloženie miernejšieho trestu by bolo v rozpore so zásadami individuálnej a generálnej prevencie. Navyše, v posudzovanom prípade je zrejmé, že zdravotná starostlivosť obvineného je riadne zabezpečená s poukazom na § 92 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z. z., ako aj možnosť postupu podľa § 412 Trestného poriadku, teda eventuálneho prerušenia výkonu trestu odňatia slobody obvinenému.

Z uvedených dôvodov prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako dovolací súd z hľadiska procesných podmienok pre podanie dovolania konštatuje, že dovolanie je podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku) a zistil, že dovolanie podané obvineným R.Q. nie je dôvodné, a to riadiac sa nasledovným:

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods.1 písm. c) Trestného poriadku je zásadné porušenie práva na obhajobu. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku, ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody), alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Ďalej je potrebné doplniť, že právo na obhajobu je zakotvené v článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v článku 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd i v článku 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru a v neposlednom rade v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože aj bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého práva na obhajobu. Tento dovolací dôvod možno úspešne

uplatňovať len vtedy, ak právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany a ochranou práv obvineného.

Zásada „práva na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Naviac, konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to spravídla znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Z argumentácie obvineného obsiahnutej v podanom dovolaní vyplýva, že existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odôvodnil vo všeobecnosti tým, že v konaní predchádzajúcom podaniu dovolania došlo k odopretiu možnosti obvineného vypočuť k domovej prehliadke a jej priebehu skutočne nezaopatrujú osobu. Skôr sekundárne (ako ďalšie porušenie jeho práva na obhajobu) potom označil údajné nezaobzeranie sa skôr konajúcimi súdmi jeho argumentáciou vo vzťahu k možnosti zníženia trestu odňatia slobody aj bez ohľadu na hranicu uvedenú v § 39 ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

Najvyšší súd sa však po oboznámení sa s rozsudkom súdu prvého stupňa, v spojení s uznesením odvolacieho súdu s dovolacími námietkami obvineného nestotožnil.

Vo vzťahu k priebehu domovej prehliadky najvyšší súd uvádza že je nepochybné, že nezúčastnená osoba E. T. bol na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa zákonným spôsobom vypočutý k obsahu domovej prehliadky, pričom jej priebeh podrobne opísal (str. 5 rozsudku súdu prvého stupňa). Súd prvého stupňa sa už v podstate totožnou argumentáciou obvineného jasne vysporiadal (str. 10 a nasl. rozsudku súdu prvého stupňa). Rovnako musí najvyšší súd zdôrazniť, že počas celého hlavného pojednávania (ako aj prípravného konania) bol obvinený zastúpený obhajcom, pričom obaja mali právo klásť nezúčastnenej osobe otázky, prípadne inak predkladať skutočnosti svedčiacie v prospech obvineného. Z obsahu rozsudku súdu prvého stupňa, v spojení s uznesením odvolacieho súdu je pritom zrejmé, že tieto uvedené práva tak obvinený, ako aj jeho obhajca aktívne využívali a s ich námietkami sa vo veci skôr konajúce a rozhodujúce súdy náležite vysporiadali a premietli ich následne do odôvodnenia rozhodnutí vo veci samej.

Čo sa potom nedostatočného vysporiadania sa s argumentáciou obvineného vo vzťahu k možnosti zníženia výmery trestu odňatia slobody vo veci skôr konajúcimi súdmi tak, ako je uvedené v podanom dovolaní týka, ani v tejto časti nemohol najvyšší súd prisvedčiť námietkam obvineného.

Z obsahu odôvodnenia tak rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj uznesenia odvolacieho súdu možno podľa názoru najvyššieho súdu zrozumiteľne vyvodit', že vo veci skôr konajúce súdy príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali správne, ich úvahy vychádzali z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. S ohľadom na správnu aplikáciu príslušných hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení sú rozhodnutia súdov nižšieho stupňa, ktoré tvoria jednotu, aj náležité, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnené. Najmä krajský súd v jeho uznesení spôsobom zodpovedajúcim potrebám trestného konania reflektoval na obvineným vznesené obhajobné tvrdenia a ním uvádzané pochybenia v rozhodnutí okresného súdu, ku ktorým v primeranej miere odôvodnil svoje úvahy opierajúc sa o skutkové zistenia plynúce z vykonaného dokazovania a z nich odvodené právne závery. Uvedené je o to väčšieho významu so zreteľom na skutočnosť, že obvinený ešte v odvolaní uviedol v tejto súvislosti argumentáciu obsahovo priam identickú s tou, ako je tomu v podanom dovolaní.

S poukazom na vyššie uvedené najvyššiemu súdu nezostáva skonštatovať nič iné ako to, že niet rozumnej pochybnosti o tom, že tak súd prvého stupňa, no najmä odvolací súd na ňu poskytli obvinenému tomu zodpovedajúcu odpoveď, ktorú jasne, zrozumiteľne a vyčerpávajúco odôvodnili. Preto najvyšší súd uzatvára, že nezistil v postupe orgánov činných v trestnom konaní a súdov nižších stupňov porušenie práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom a preto ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku:

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejماً a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozs. č. 36110/03 z 2.2.2010, Emen p. Turecku, rozs. č. 25585/02 z 26.1.2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holansku, rozs. č. 26668/95 zo 14.2.2002, Al-Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozs. č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15.12.2011 a ďalšie).

V rámci dovolacieho konania iniciovaného § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku najvyšší súd zisťoval len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Na tomto mieste najvyšší súd musí znova uviesť, že obvinený takmer zhodne ako v odvolaní zopakoval v podanom dovolaní svoje výhrady k procesnému postupu orgánov činných v trestnom konaní, súdu

prvého stupňa i k samotnému rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Na takto obsahovo opäť prakticky úplne zhodné tvrdenia obvineného pritom už v celku vyčerpávajúco reagoval odvolací súd, keď vysvetlil, že osoba E. T. spĺňa všetky atribúty nezúčastnenej osoby a vykonaným dokazovaním bolo navyše preukázané, že do výkonu procesného úkonu domovej prehliadky ani nijak nezasahoval a forma jeho súčinnosti nezakladá pochybnosti o jeho nezaujatosti pre pomer k prejednávanej trestnej veci. Uvedené odvolací súd pritom primerane vzťahol aj k okolnostiam za akých bola vykonaná domová prehliadka, prípadne o skutočnostiach, ktoré jej výkonu predchádzali. Opäť možno uzavrieť, že tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd výstižne uviedli právne úvahy, o ktoré opreli svoj záver o zákonnosti domovej prehliadky ako takej, a z toho dôvodu sa aj najvyšší súd v plnom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu a ďalej na ne odkazuje.

Dovolací súd však musí v nadväznosti na uvedené poznamenať, že postup OČTK pri zabezpečení takto zaisteného množstva konope nemožno označiť ako za úplne zodpovedajúci profesionálnym štandardom. Je totiž skutočne zarážajúce, ak výjazdová skupina Policajného zboru (ktorej zriadenie a vybavenie technickými prostriedkami zodpovedajúci podmienkam, v ktorých sa vykonáva kriminalisticko - policajná činnosť je v pôsobnosti riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru) nedisponuje napríklad pákovými nožnicami a to obzvlášť, ak príkaz na vykonanie domovej prehliadky priamo predpokladá, že ním bude zaistená omamná alebo psychotropná látka v nie zanedbateľnom rozsahu. Následný postup príslušníkov Policajného zboru vo vzťahu k odvozu zaisteného množstva konope sa dá rovnako označiť ako za skôr improvizovaný, ak nie priam amatérsky. V prospech OČTK tak paradoxne vynieva aspoň tá skutočnosť, že počas odvozu zaisteného konope, ako aj zabezpečovania pákových nožníc na jeho strihanie, resp. zabezpečenia motorového vozidla nezaujatej osoby na jeho odvoz bol celý čas prítomný aspoň jeden príslušník Policajného zboru. Zároveň je nutné dodať, že k priebehu domovej prehliadky boli vypočutí na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa aj príslušníci Policajného zboru, a to za prítomnosti obvineného aj jeho obhajcu. V opačnom prípade by zrejme spozornel aj dovolací súd, avšak rovnako musí bezprostredne dodať, že o hodnovernosti výpovede príslušníkov Policajného zboru ohľadom priebehu domovej prehliadky nemá po oboznámení sa s rozsudkom súdu prvého stupňa v spojení s uznesením odvolacieho súdu žiadne pochybnosti. Navyše tak OČTK, ako aj sudca pre prípravné konanie konali vo vzťahu k vydaniu príkazu na domovú prehliadku a jej faktickému výkonu, ako aj postupu nasledujúcemu bezprostredne po výkone domovej prehliadky presne tak, ako to predpokladajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku.

Z uvedeného teda vyplýva, že najvyšší súd nezistil vo veci tvoriacej predmet dovolacieho konania ani existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku:

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku možno rozhodnutie napadnúť len v takom prípade, ak bol obvinenému uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Zákon vo vzťahu k výroku o treste upravuje v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dva dovolacie dôvody (pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku chybného výroku o vine). Podľa uvedeného ustanovenia možno dovolanie podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa (obdobne 2Tdo/29/2012).

Uvedený spôsob vymedzenia dovolacích dôvodov vo vzťahu k rozhodnutiu o treste potom vylučuje použiť ako dôvod dovolania ustanovenie § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku s poukázaním na skutočnosť, že súdy pri ukladaní trestu použili ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody v obvineným subjektívne „nepostačujúcej“ miere.

Najvyšší súd znova ani v tomto smere nemohol akceptovať argumentáciu obvineného obsiahnutú v podanom dovolaní, nakoľko obvinený sa domáhal práve takéhoto postupu, a to vzhľadom na jeho nepriaznivý zdravotný stav.

Dovolací dôvod však rozhodne nie je v tomto kontexte zákonne predpokladaným spôsobom naplnený najmä s poukazom na skutočnosť, že hmotnoprávne ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody svojou fakultatívnou povahou a významom predstavuje paralelu so všeobecnými kritériami určenými pre voľbu druhu trestu a jeho výmery podľa § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 a nasl. Trestného zákona, pričom naproti nemu stoja napríklad ustanovenia § 41, resp. § 42 Trestného zákona upravujúce postup súdu pri ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu, respektíve § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktoré predstavujú naopak ustanovenia kogentnej povahy.

Z toho dôvodu nemožno, podľa subjektívneho názoru obvineného, nepostačujúcu alebo nedostatočne priaznivú aplikáciu ustanovenia § 39 Trestného zákona podradiť dokonca ani pod nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Pokiaľ totiž súd prvého stupňa využil niektoré z citovaných zákonných ustanovení zakladajúce jeho moderačné oprávnenie tak, ako tomu je vo veci predstavujúcej predmet dovolacieho prieskumu a uložený trest v konečnom dôsledku vymeral v rámci zákonom predpokladanej zníženej sadzby, nemožno tvrdiť, že by trest bol uložený mimo sadzbu upravenú v Trestnom zákone za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného.

Najvyšší súd teda uzatvára, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nemôže byť naplnený v smere argumentácie obvineného tým, že mu síce bol uložený trest za použitia § 39 a nasl. Trestného zákona, avšak napriek označenému postupu obvinený subjektívne pociťuje uložený trest ako neprimerane prísny. Naopak, už zo skôr prezentovaných právnych úvah dovolacieho súdu je zrejmé, že takto neprimerane vysoká výmera trestu odňatia slobody nezakladá žiaden z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd pritom úplným záverom len v stručnosti poznamenáva, že za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona, zo spáchania ktorého bol obvinený právoplatne uznaný vinným, možno podľa naposledy uvedeného ustanovenia Trestného zákona uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 20 (dvadsať) do 25 (dvadsaťpäť) rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie, pričom, ako je zrejmé z opisu výroku o treste uvedeného v úvode tohto uznesenia, obvinenému bol za súčasného použitia § 39 ods. 1 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov. V posudzovanej veci teda bolo síce možné, aby súd prvého stupňa postupom podľa § 39 ods. 3 písm. b) Trestného zákona uložil obvinenému trest odňatia slobody aj v ním prezumovanej výmere 8 (osem) rokov (pozn.: čo by zároveň bolo najpriaznivejšou možnou eventualitou s poukazom na dotknuté ustanovenie Trestného zákona v závere vety), avšak pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, je z hľadiska jeho výmery trestom plne súladným s rozpätím trestnej sadzby upravenej v osobitnej časti Trestného zákona.

Najvyšší súd SR na podklade dovolania podaného obvineným nezistil naplnenie žiadneho z uplatňovaných dovolacích dôvodov preto rozhodol o podanom dovolaní tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.